roků vzniklých za platnosti tohoto zákona či zákona ze dne 26. prosince 1912. Ježto však zemská vyživovací komise byla oprávněna odmítnouti věcné rozhodnutí o nároku stěžovatelky za dobu před 1. srpnem 1917 z důvodu shora vyloženého, nebyla stěžovatelka mylným pojetím druhé stolice ve svých právech nijak poškozena i byla proto stížnost zamítnuta.

Č. 55.

Vyživovací příspěvek: I. Není účelem vyživovacích příspěvků, aby nahradily každou újmu majetkovou, která nastane odchodem povolaného za službou vojenskou, nýbrž mají poskytnouti podporu v mezích zákonem vytčených toliko tenkráte, když újma řečená přivodí ohrožení výživy osob oprávněných.[1]) — II. Zásada stejná jako v bodě II. při č. 18. —

(Nález ze dne 28. února 1919 č. 1093).

Věc: Marie Chybová v Hodově proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako neodůvodněná.

Důvody: Přihlášku stěžovatelčinu z 13. prosince 1917, jíž domáhala se vyživovacího příspěvku pro sebe, své čtyři děti a dvě svakyně, poněvadž manžel její dne 15. února 1915 povolán byl k službě vojenské, zamítla okresní vyživovací komise ve Velkém Meziříčí rozhodnutím z 22. února 1918, č. 816 s odůvodněním, že dle výsledku konaného šetření výživa žadatelky a osob výše zmíněných v době nastoupení vojenské služby povolaným byla sice závisla na jeho práci, není však ohrožena odpadnutím nebo zmenšením tohoto pracovního důchodu. V odvolání z toho podaném poukazovala stěžovatelka na břemena na hospodářství lpějící — dluhy 1300 K a výměnek rodičů manželových — na náklady podmíněné zaměstnáním najatých pracovníků, totiž výměnkáře a Marie a Josefy Suchánkových, jimž platí stěžovatelka jednak mzdu, jednak dává stravu, Josefě Suchánkové pak místo mzdy potřebné šaty. Výměru pozemků v rozhodnutí první stolice uvedenou uznala za správnou, namítala však naproti tomu, že z hospodářství mají se živiti mimo stěžovatelku 4 nedospělé děti, dva výměnkáři, dvě služebné a mimo to musí se platiti drahé síly nádenické, dále že pozemky jsou horšího druhu. Zemská vyživovací komise odvolání zamítla rozhodnutím ze dne 29. srpna 1918 č. 6928 z těchto důvodů: Pozemky v rozměrech již prvou stolicí uvedených vzdělával povolaný manžel stěžovatelčin se dvěma čeledíny, kdežto stěžovatelka obdělává je s pomocí výměnkářů a svých sester, které zastupují čeledíny. Na pozemcích váznoucí dluhy jsou vzhledem k rozsahu hospodářství nepatrné a nezatěžují hospodářství zvláštní měrou. Vzhledem ku značné výměře hospodářství není výživa stěžovatelky a její rodiny ohrožena, ježto výtěžky stačí k výživě i za přibrání cizích pracovních sil.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná vytýká naříkanému rozhodnutí nedostatečnost a kusost řízení, jakož i zmatečnost a nesprávné posouzení právní.

---

[1]) Stejně v jiných nálezech na př. ze dne 4. března 1919 č. 1161.

Nejvyšší správní soud uvážil při svém rozhodnutí toto: Stěžovatelka namítá ve své stížnosti nejprve, že ani první ani druhá stolice nezjistila stav dluhů a břemen na hospodářství lpějících, ani náklad na udržování hospodářství. Tuto námitku nelze uznati za oprávněnu, uváží-li se, že stěžovatelka veškery okolnosti, jež v naznačených směrech pokládala za závažné, v řízení správním sama uvedla a že zemská vyživovací komise, jak z naříkaného rozhodnutí jasně vysvítá, k nim také přihlédla aniž brala v pochybnost jejich pravdivost; nebylo tudíž ani třeba, aby o nich konala další šetření. Zejména vzalo naříkané rozhodnutí v úvahu také přibrání cizích pracovních sil, pročež i výtka stížnosti, jakoby zemská vyživovací komise přikládala rozhodnou důležitost tomu, že při hospodářství jsou zaměstnáni příbuzní stěžovatelčini, nemá podstaty. Nejvyšší správní soud neshledal vady ani v tom, že v řízení správním nebylo provedeno zvláštní šetření o jakosti pozemků k hospodářství Chybových náležejících, neboť okresní vyživovací komisi poskytla znalost místních poměrů dostatečný podklad, aby se zřetelem k rozsahu hospodářství a k ostatním vyšetřeným okolnostem posoudila, zda odchodem povolaného za službou vojenskou byla ohrožena výživa jeho příslušníků a také zemská vyživovací komise mohla své rozhodnutí o tyto místní znalosti první stolice opříti. Není tedy odůvodněna stížnost, pokud vytýká vadnost řízení, na němž založeno jest naříkané rozhodnutí.

Nalezla-li zemská vyživovací komise, vycházejíc ze skutkového základu, opatřeného tímto nezávadným řízením, že výživa stěžovatelky i její rodiny není odchodem jejího manžela ohrožena a že tedy nejsou dány podmínky, jakých zákon přiznává nárok na vyživovací příspěvky, kterýžto úsudek co do věcné správnosti přezkoumávati není nejvyšší správní soud ve smyslu § 6, odst. 1 zák. o správ. s. povolán — byla dojista oprávněna nárok stěžovatelkou hájený podle § 3 zák. z 26. prosince 1912 č. 273 ř. z. a § 2 zák. z 27. července 1917 č. 313 ř. z. zamítnouti.

Tvrdí-li stížnost, že oprávněným příslušníkům náleží aspoň náhrada za sílu pracovní ztracenou povoláním hospodáře k službě vojenské, jest proti tomu podotknouti, že — jak ze znění obou zákonů právě uvedených vyplývá — není účelem vyživovacích příspěvků nahraditi každou újmu majetkovou, která nastane odchodem povolaného za službou vojenskou, nýbrž poskytnouti toliko podporu v mezích zákonem vytčených tenkráte když ona újma přivodí ohrožení výživy osob oprávněných. Ježto podle toho, co shora uvedeno, naříkané rozhodnutí ani netrpí podstatnými vadami řízení ani neodporuje zákonu, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 56.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Vyslovila-li komise pro obchod pozemkový dle cís. nař. z 9. října 1915 č. 204 ř. z., že převod určité nemovitosti je přípustný, jest toto právní jednání platné a účinné již od okamžiku, kdy bylo uzavřeno, a nutno proto otázku, zda převod podléhá dávce z přírůstku hodnoty, posuzovati nikoli dle data povolení komise pro obchod pozemkový, nýbrž dle dne uzavřeného právního jednání.